

бѣха такива милостиви, като васъ! . . . Това ви разказвамъ не да се хваля. Тежко е туй, дѣто прилѣжниятъ дъждовенъ червей, който честно изпълнява своята работа, безъ да закача нѣкого, се прѣслѣдва отъ всички и прѣзира. И ако имамъ нещастieto да попадна на очитѣ ви, ваше сиятелство, когато сте гладенъ, или на вашето почтено сѣмейство тамъ въ гнѣздото, когато има нужда отъ лека закуска, то отъ само-себе си се разбира, че ще бжда изяденъ. Такава е нашата сждба, и азъ нѣмамъ нищо противъ нея. Но най-лошо отъ всичко е това, дѣто ни прѣзиратъ и немилостиво мачкатъ, когато попаднемъ подъ краката на когото и да е. Наричатъ ни отвратителни! Добрѣ, но ако бѣхме облѣчени въ красиви дрехи, тѣ на какво биха заприличали тамъ въ влажната, черна земя? Тогава не можехме да се залавяме за такава работа. Насъ мачкатъ и мислятъ, че ние нищо не чувствуваме. Малкитѣ момчета ни закачатъ на вждицитѣ си . . . Ахъ, ваше сиятелство, понѣкога съ насъ, честнитѣ работници, се отнасятъ много жестоко! . . .

— Хмъ, да! — казалъ щъркелътъ, — право да ти кажа, много те съжалявамъ.

— Най-покорно благодаря, ваше сиятелство, — казалъ дъждовниятъ червей и се извилъ. Знаете ли, за насъ нѣма нищо по-приятно отъ това да пълзимъ прѣзъ дъждовния лѣтенъ день по повърхнината на земята, да пълзимъ спокойно и бано, като забравимъ за дневнитѣ си трудове. Само тогава се наслаждаваме отъ живота, когато полека събирме листенца, които нощно врѣме мъкнемъ въ земята. Но хората сж тѣй зли, че се страхуваме въ дъждовно врѣме да се разхождаме. Ето напримѣръ, свещеникътъ, който живѣеше тукъ. Той бѣше до-